Příjezd bratří Mašínů zpět do vlasti bude možný až po zrušení komunistické strany

EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR S MILANEM PAUMEREM

„Dnes bojuji za pomník Třem králům“

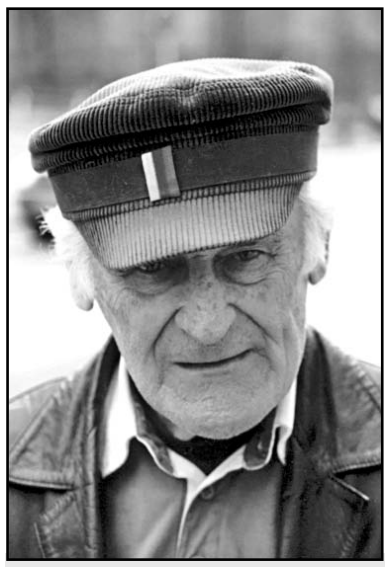

Milan PAUMER (7. dubna 1931 v Kolíně) – příslušník československého protikomunistického odboje.*

Po válce se vyučil strojním zámečníkem, pak studoval strojní průmyslovku v Kolíně.

Od dětství (1942) se přátelil se syny generála Josefa Mašína, Ctiradem a Josefem. Po únoru 1948 se s nimi účastnil organizace i provádění záškodnických akcí namířených proti komunistickému režimu.

V r. 1952 nastoupil vojenskou službu a byl zařazen na Vojenskou akademii v Martině.

Byl jedním z pětičlenné skupiny, která se začátkem října 1953 rozhodla odejít na Západ. Po dramatickém, 29 dnů trvajícím útěku přes východní Německo, se jemu a bratrům Mašínům podařilo dostat se do amerického sektoru Berlína. Dva členové skupiny, Zbyněk Janata a Václav Švéda, byli dopadeni, poté vydáni do Československa a popraveni.

Po příchodu do USA vstoupil do americké armády; v rámci služby byl vyslán do Koreje. Po vypršení pětiletého závazku se usadil na Floridě, kde pracoval jako údržbář, dělník v leteckých opravnách a taxikář. Do důchodu odešel v roce 1998 jako majitel taxislužby.

V roce 2001 se vrátil do ČR, kde se aktivně účastní politického dění.

Čestný člen Klubu politických vězňů; čestný člen skautského oddílu – 53. středisko bří Mašínů; člen Konzervativní strany; kandidát na poslance do Evropského parlamentu; patron občanského sdružení Mladá pravice.

V krajských volbách v roce 2008 kandidoval ve Středočeském kraji na kandidátní listině Konzervativní koalice.

Vyznamenání: Plaketa předsedy vlády České republiky - udělena 4. března 2008.

Symbolem boje a odporu proti komunismu se stala skupina bratří Mašínů. Jejím členem byl i **Milan PAUMER**, který Svobodným novinám ochotně a rád poskytl následující rozhovor...

■ **Jako jediný ze skupiny bratří Mašínů jste se po roce 1989 vrátil do vlasti. Co Vás k tomu vedlo?**

Byla to jednoduchá věc. Oba bratři jsou ženatí a mají potomky. Já jsem jediný, který byl tvrdohlavý a neoženil se tam. Říkal jsem si, že přijedu domů a ožením se s českou holkou. A jsem pár let zpátky a zatím se tak nestalo.

■ **Jaké bylo přijetí?**

Hezkého přijetí se mi dostalo od známých, kteří věděli, o koho jde. Jiné bylo od rudých pochopů. V jedněch novinách jsem četl článek, kde se psalo, že „jeden z mašínovců se vrátil a jak je možné, že se tady pohybuje volně. Někdo by měl zavolat policii, zatknout ho a postavit ho před soud...“ Další článek byl v obdobném duchu: „Už je tady a měli bychom se s ním podle spravedlnosti vyrovnat. A co oni udělali...“

■ **Nebojíte se, že by Vás mohl někdo napadnout, či se pokusit fyzicky zlikvidovat? Když někdy poslouchám rozhlasové besedy a živé vstupy, pak některé reakce posluchačů jsou až otevřeně nenávistné…**

Já vím a jsem si toho vědom, ale žádnou obavu a strach nemám. Na některých veřejných akcích jsem zaregistroval zájem o mou osobu od lidí, kteří vypadali jako typičtí estébáci, a pozoroval jsem je i na dalších místech, kde jsem se pohyboval.

■ **Je známo, že nemáte příliš pozitivní poměr ke stávající předsedkyni Konfederace politických vězňů Naděždě Kavalírové…**

Velmi lituji toho, že zemřel spisovatel Jan Beneš, který Kavalírovou nemohl vystát. Je známo, co ona udělala Hučínovi, Hejtmánkovi, Záhrádkovi a dalším lidem, které vyhodila z Konfederace. To ona nemůže udělat. Musí svolat schůzi a rozhodnout o tom může jedině plénum, kde se všichni dozvědí o důvodech a věc se tam projedná. Pak se teprve o tom může hlasovat. Kavalírová je stará bestie. Bývalý letec, podplukovník Hejtmánek, do toho začal šťourat a přišel na všelijaké věci, že Kavalírová byla vdaná asi dva roky za doktora Kavalíra. To byl tvrdý komunista a ona byla ve straně taky, když byla jeho manželkou. Ona jako komunistka je dnes předsedkyní Konfederace politických vězňů. Hejtmánek nyní shání podklady, aby se tato záležitost dala rozmáznout.

■ **Proč je diskuse kolem skupiny bratří Mašínů tak tvrdá, nesmlouvavá a táhne se přes 20 let? A místo, aby utichala, tak se neustále zdvihá po nových podnětech – viz naposledy causa atentátu na Gottwalda.**

Jsem hrozně rád, že to jde tímto směrem. Vrátil jsem se, ale jsem svobodný a nemám v Americe žádné závazky a rodinu. Můžu alespoň lidem vypravovat onu naši historku: proč jsme to udělali a za jakých okolností. Kluci jsou ženatí a zůstali v USA. Je to také v pořádku, ať tam zůstanou. Samozřejmě, že bych byl rád, kdyby přijeli.

■ **Myslíte si, že se někdy jejich příjezdu dočkáme? Případně, co by mu muselo předcházet?**

Značná redukce komunistické strany, nejlépe zrušení. A já se jim vůbec nedivím. Starý Mašín to byla velká persona. Já se zdejšími blbci bojuji už čtyři roky, aby se postavil pomník Třem králům. Každý souhlasně říká, že by se to mělo, ale nikdo do toho nejde. Co já sám zmůžu? Potřebuji někoho, kdo má moc to protlačit. Je to hrůza a ostuda. Slyším-li, že Češi neradi uznávají hrdiny, tak je to pravda.

■ **Nejvíce se u nás oslavují mučedníci a nejlépe takoví, kteří jsou už 50 let mrtví…**

Přesně tak. Jezdím vyprávět své zážitky po besedách a odpovídám na všemožné otázky. Vždy záleží na tom, s kým na besedě budu mluvit. Otázky ovlivňuje ročník narození u posluchačů. U oktavánů se setkávám s tím, že o tom toho mnoho nevědí. Akorát znají bratry Mašíny podle jména a vědí, že tam byli nějací mrtví při odchodu do zahraničí.

■ **Nevadí Vám, že pokud se mluví o bratrech Mašínech, že jste ten třetí vzadu, který není příliš známý?**

Počkejte! To tedy ne! *(smích!)* Já jsem známá osoba. To si neumíte představit. V metru, v tramvaji, na nádraží, na ulici se ke mně hlásí lidé. Já jim vždycky potřepu rukou a řeknu jim: „Děkuji vám i za bráchy, že se k nám hlásíte!“ A chytřejší mi říkají, že máme nějakou minulost a že jsme něco pro ně udělali, pro tuhle republiku. Kdo jiný udělal něco podobného...?

■ **A potom je tu druhá kategorie lidí, kteří vyrostli na majoru Zemanovi a tvrdí, že Mašínové jsou zločinci a vrazi.**

Ano, máte pravdu. Potom je ještě jedna možnost: inteligence. Mladí lidé z fakulty o tom už také něco slyšeli a zvláště, když jsem tam já. Naposledy jsem byl v Brně. Na začátku diskuse se vždy ptám, kolik na to máme času. Řekli mi hodinu a půl, tak jsem se zhrozil, že to budu muset „přiříznout“, když nám víc nedali. Začali jsme a padalo plno zajímavých otázek, čas plyne. Někteří odešli na další přednášky, ale zůstalo jich tam asi 10 a pozvali mě k debatě do kavárny v sousedství.

■ **K mašínovské problematice vyšla již řada knih a publikací. Kterou Vy sám berete jako tu nejvíce vydařenou a nejvýstižnější?**

„Odkaz“ Barbary Mašín. První kniha od Oty Rambouska „Jenom ne strach“, tam není pár věcí zmíněno do detailů. Rambousek vyšel hned po roce 1989 a kamarádi Havla nechtěli, aby se to tady objevilo. Potom se začalo pracovat na „Odkazu“ a zde už to bylo všechno. Pepíkova dcera Barbara je chytrá holka, která perfektně ovládá němčinu, angličtinu a francouzštinu. Když se do toho dala, zajela do Německa, do archivů, tam si všechno stáhla a použila v knize. Kniha je také přeložena do angličtiny a estonštiny.

■ **Nechcete také napsat nějakou knihu?**

Budeme točit film a já chci, aby tam byla zaznamenána má výpověď přímo na kameru. Pravděpodobně budu mít víc času na filmování dohlížet. Projedeme Německo až do Berlína a celou naši anabázi zrekonstruujeme. Stejně tak ve filmu bude celá rodinná historie čtyř generací Mašínů. Začnou zrodem Mašínů, potom bude následovat osud generála Mašína – vojna, období německé okupace, třetí etapa bude komunismus a čtvrtá část bude náš útěk.

■ **Čím by podle Vás mělo vyvrcholit úsilí o rehabilitaci činnosti skupiny bratří Mašínů? Např. Topolánkovo vyznamenání bylo přijato nejednoznačně a někteří namítají, že jste to od něj neměli přijmout.**

A od koho bychom to měli přijmout? Snad ne od Klause?! Já to už před dvěma lety řekl jednomu novináři, že pro mne to není prezident. Vůbec je problém, že u nás se jenom mluví o demokracii. Ať se jedou podívat do Ameriky, jak vypadá demokracie. Já tam byl 40 let a za tu dobu se dvakrát stalo, že se pokusili dát dohromady novou stranu. A nikam se to nedotáhlo.

■ **A zpátky k Topolánkovi – jak oceňujete jeho gesto?**

Dal bych mu za to pár plusových bodů, že se nebál to udělat. Pár lidí říkalo, že to byla správná věc. Ne celý Senát nebo parlament je komunistický, všude jsou dobří lidé. Já jsem s tím byl celkem spokojený, že toto udělal.

■ **Aktivně vystupujete na antikomunistických konferencích a demonstracích. Nemáte někdy strach z fyzické konfrontace?**

Že někdo hodí kudlu po mně? *(smích!)* Taky už jsem o tom přemýšlel. Jediné, co mám na obranu, je sprej v kapse. Jinak nemám nic. Myslím si, že Poděbrady jsou tiché město.

■ **Existuje reálná šance, že se někdy podaří tuto společnost debolševizovat?**

To je opravdu dobrá otázka! Jestli pravice chce někdy v této zemi vyhrát, tak ať zapomene na to, že je ODS, a začne komunikovat s malými pravicovými stranami.

■ **Sám jste členem Konzervativní strany…**

Ano, jsem a chodím je podporovat na jejich akce. Sám se kancléře naší strany Martina Romana zeptám, jakou si představují budoucnost strany. Ve volbách dostali jen necelé 0,4 % hlasů. Pro mne je to vyhazování hlasů. Nestačí jen hlásat, že jsme pravičáci a konzervativci, ale je třeba taky něco dělat. Pořád říkají, že ještě nemají dost hlasů. Já se jich ptám: A kdy je budete mít? Celá tato republika dřív skončí někde na Východě.

■ **Co byste vzkázal voličům Konzervativní strany?**

Voličům bych vzkázal, aby byli pravičáci a nedívali se na to, co oni můžou udělat pro jejich malou stranu, která se nikam nemůže dostat. Ať podpoří někoho, kdo má nějaký sval. Kdo může pro toto něco udělat? Tady jde o záchranu našeho státu. V Americe mají demokracii více než 200 let. Mají demokracii a vystačí jim dvě strany. Jsou to náruživci – demokrati a republikáni. Mně se to líbí. Všude fangličky a hesla. Každý podporuje svoji stranu. Kdyby tam nová strana chtěla vzejít, tak nemůže. Obě strany dobře vědí, že mají demokracii. Dojde-li k volbě prezidenta, snaží se demokracii vylepšit a přijít s nápadem, co by se dalo vylepšit a jak pomoci lidem k lepšímu životu. Pořád se demokracie vylepšuje. Kdežto u nás se spíš krade...

■ **U nás vznikl Ústav pro studium totalitních režimů. Myslíte si, že je potřebný a že dělá svoji práci dobře?**

Jestli dělají to, co mají na mysli, tak bych to podporoval. Ale nesmí slibovat a potom to neudělat. Jinak hrozí, že tím budou snižovat kredit. Někteří lidé jsou krátkozrací. Myslí si, že všechno se dá udělat hned a za jedny volby. Kdokoliv volby vyhraje, bude muset v prvé řadě válčit s deficity veřejných financí.

■ **Je srovnatelná činnost Charty a odboje v 50. letech?**

Já se musím zastávat těch, kteří s komunisty bojovali se zbraní v ruce, a ne s nimi vedli dialog jako Charta. Komunismus není náboženství. Komunisti měli zbraně a agenty, byli připraveni zabíjet a vraždit. Já bych bohužel preferoval ty bouchačky! Ať si říká, kdo chce, co chce. Tady to přešlo do situace, kdy jsme trochu dál.

■ **Světlo světa také spatřila propaganda Miroslava Kačora o cause Mašínů z pohledu obětí, kterou nyní distribuuje prostřednictvím sekretariátů KSČM. Jak se na jeho přístup díváte Vy?**

Četl jsem jeho knihu „Svědomí hrdinů“ a byla hrozná. Měl jsem na toto téma velkou debatu. Jsem přesvědčený, že je to dělané na objednávku. Kačorovi jde jen o to, kdo zaplatí a kolik. Nic jiného. O žádné vlastenectví a podporu demokracie zde nejde.

■ **Co byste vzkázal čtenářům Svobodných novin na závěr?**

Osobně bych doporučoval, ať pozorují, co se děje v politice. Ať si vyberou nějakou pravičáckou stranu, která má účinný návrh, jak to pravičáctví zdůraznit a podpořit. Kdyby se celá strana měla posunout doprava a podpořit někoho dostatečně silného, kdo by pro to mohl něco udělat. Nechť tak učiní. Války se nevyhrávají tím, že se postavíte sám nepříteli tváří v tvář. Potřebujete masu, která vás bude podporovat. Čím víc lidí bude, tím spíše bude vyhráno.

■ **Děkuji Vám za rozhovor.**

Rozmlouval: Bc. Jan Kopal

Dva předměty

Na začátku roku 2010 britský rozhlas BBC R4 spolu s The British Museum vypustily do éteru senzaci převratného významu.

Ředitel muzea pan **Neil MacGregor** připravil program nazvaný ***Historie světa ve stu předmětech*** (A history of the World in 100 objects). Mnohé exponáty muzea ležely v trezorech a vitrínách už dlouho, jako například důležitá hliněná destička z Iráku, která byla nalezena roku 1872. Některé exponáty byly pozapomenuty, či jim vůbec nebylo dáno místo promluvit. Relativně nový a nápaditý ředitel MacGregor si toho všiml a zabíjí tři mouchy jednou ranou. Předně: zvyšuje zájem o archeologii a historii, za druhé: činí muzeum samotné přitažlivější a za třetí: chce upozornit, že naše dávno ustálené pohledy na dějiny a náboženství nemusí být správné. Mohou být manipulované či zcela manipulativní, používány, aby zvyšovaly prestiž nebo slávu toho či onoho.

Série programů byla otevřena kapitolou archeologických nálezů od epochy 2 miliony let staré až do roku 9 000 př. Kr. Část byla nazvána *„Udělali nás lidmi“*. Nemůžeme oddiskutovat fakt, že vývoj technologií je v interakci s našimi schopnostmi a krása, vnímaná i umělecky přetvořená, zušlechťuje naše myšlení. Obojí, pokud nezneužito, nás vede výše a výše. Jen primitiv-vandal dílo i krásu z nepochopení, z nerozumu nesmyslně ničí. Drásá a dráždí ho vlastní neznalost, i skutek poznání sám. Bojí se!

Dne 8. února 2010 byl pořad o shora zmíněném nálezu hliněné destičky rozměru 15,2 cm × 13,3 cm. Nápisy na ní *sdělují zprávu o dávné potopě!* Popisy vytištěné do hlíny sedm století před naším letopočtem se neuvěřitelně shodují s těmi, co známe z Bible. Spolu s nálezy z období let 4 000 až 2 000 př. Kr. jde o nejranější psané doklady o kulturnosti a myšlení Iráku. Je tedy patrné, že tyto vědomosti/zajímavosti mohly být, či rovnou byly, později použity pro příběhy/zprávy uvedené ve Starém zákoně. K programu přizvaný rabín tyto skutečnosti přiznával.

Podobně v dalším týdnu pořadů BBC R4 byla přinesena obdobně neuvěřitelná dokumentace o shodě s biblickými nároky dávných Hebrejců na *vyvolenost!* Přibližně před třemi tisíci lety se objevily nové síly, které vyměnily ty stávající. Asyřané přinesli novou vládu na Středním východě. V Číně se vynořili nově příchozí **Zhou** a nová dynastie *ve znamení božího mandátu vyvolenosti* smetla dlouho etablovanou dynastii **Shang**. Nález nádoby z jedenáctého století před naším letopočtem, velmi nezvyklých tvarů, unikátní technologie a s nápisy uvnitř (!), potvrzuje nadřazenost kultury Zhou. Dar vyvolení se zde objevuje daleko dříve než biblické právo, které dal Jahve Hebrejcům.

Obětní nádoba „vyvoleného“ národa Zhou v Číně (11. století př. Kr.)

Podobnosti jednotlivých kultur či náboženství můžeme vysvětlovat podobností lidství a cest našeho myšlení. Ideje putují! Víme také, že stejné myšlenky a nápady mohou nezávisle vznikat v různých částech světa. To dokládají průmyslové vynálezy a spory, někdy až soudní jednání o prvenství patentu. Tam potřebujeme pravdu, poněvadž jde o výrobní licence apod. – a nakonec o peníze.

Chceme ale pravdu o našem náboženství? Jsme schopni přijímat pravdu, která nás osvobodí? Přežijeme rozpor víry a pravdy?

Jak dlouho nám bude trvat, než popravdě přijmeme, že Svatá Bible (Biblí Svatá) nejsou slova Boží, ale příběhy, mnohdy převzaté zvěsti, naučení a slova dávných Hebrejců, jimi napsaná pro jejich účely, pro zvýšení jejich prestiže, „práv“, slávy a moci nad jinými. A nakonec vedoucí ke všem manipulacím, které vysvítají markantně a pro existenci veškerenstva až nebezpečně dneškem.

Podobnosti dávných náboženství a kultur s křesťanstvím, například uctívání ženy s děťátkem, dokumentuje i jeden z nejstarších nálezů z povodí Indu, totiž do kamene (steatitu) vyřezané „pečeti“ nesoucí podobu madony (snad bohyně Matky?) s děťátkem, z doby ještě předárijské.

Mluvíme-li o indickém subkontinentu, pak si například všimneme, že v hinduismu je Krišna nejvyšší bůh a je ztělesněním boha Višnu. Jaká podobnost s katolickým Bohem-Otcem a Bohem-Synem!

V Indii bohové Višnu, Krišna a Brahma nejsou vzdáleni od křesťanské ***Trinity*** – soustavy *Bůh-Otec*, *Bůh-Syn* a *Duch svatý*. V hinduismu se hovoří o ***Trimurti***, což je Brahma (Stvořitel), Višnu (Ochránce) a Šiva (Ničitel i obnovitel). Jsou-li si tyto trojjedinosti podobny ve své božské mohutnosti, poslání a naučení k dobrému je téměř identické. Trimurti Indům nepřekáží v tom, aby nevyznávali monoteismus a současně neuznávali či alespoň nezaznamenávali další desítky nižších bohů. Podobně jako vedle křesťanské trojjedinosti v jednom Bohu je plejáda svatých a blahoslavených. Pikantní je, že u hindů se nad touto „množinou“ nikdo nepozastavuje, zatímco u křesťanů je trojjedinost „nepochopitelným tajemstvím“ a Církev si na něm dokonce zakládá…

V hinduismu Krišna je otcem veškerenstva. Skrze Krista je všechno stvořeno, jak praví katolické vyznání víry. Může být vyšší stupeň podobnosti?

Kdo myslí na Krišnu, ve smrti jde ke Krišnovi. Kdo myslí a doufá v Kristu, má jít po smrti do náručí Abrahamova?

Ve staroindické Bhagavat-Gítě (18.66) výzva ***„Nebojte se“*** je jako vyřčena Ježíšem Kristem (Luk.12,7; Marek 6,50; Mat.14,27).

Čech, po všech dějinných zkušenostech a utrpení, nesnáší manipulace, nesmysly, lži, nesrovnalosti, polopravdy, podvody a nespravedlnosti. Proto jsem musel napsat knihu *„Konec věku příběhů“*, kde všechna nejnovější poznání shrnuji a interpretuji k usnadnění našich cest. Kniha, po dvouletém hledání nakladatele, konečně spatřila světlo světa. Ve vázané formě vyšla 21. prosince 2009, na den slunovratu, což považuji za více než významné a symbolické. Věřím, že lidstvo, jehož existence visí na vlásku, lze zachránit porozuměním a věděním. Pravda vás osvobodí!

Čin Britského muzea a BBC R4 lze považovat za kongeniální k tomuto mému právě vydanému dílu. Pořad věcně dokumentuje podrobným zkoumáním, podloženým nevyvratitelnými archeologickými nálezy, že při hledání pravdy se jako lidé můžeme shodnout.

4. 3. 2010 EurIng. Dr. Bohumil Kobliha

Knihu Bohumila Koblihy ***Konec věku příběhů*** vydalo Vydavatelství PhDr. Rostislav Janošík, Přetlucká 2330/31, Praha 10, jako svou 11. publikaci v prosinci 2009.

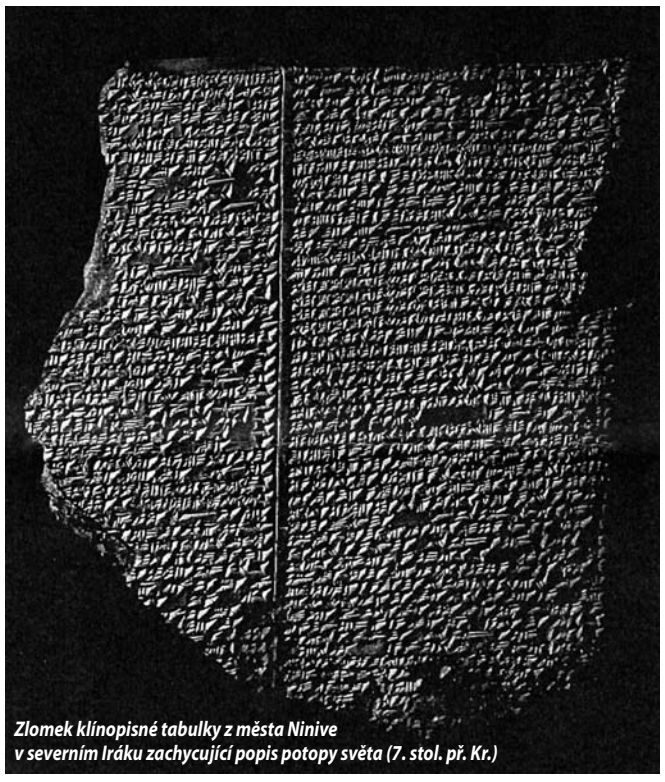

Zlomek klínopisné tabulky z města Ninive v severním Iráku zachycující popis potopy světa (7. stol. př. Kr.)